

מסכת גיטין פרק ו

(סב,ב) משנה: האומר: "התקבל גט זה לאשתי", או "הולך גט זה לאשתי" - אם רצה לחזור, יחזור. האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי" - אם רצה לחזור, לא יחזור. לפיכך אם אמר לו הבעל: "אי איפשי שתקבל לה, אלא הולך ותן לה", אם רצה לחזור, יחזור. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: אף האומרת: "טול לי גיטי" - אם רצה לחזור, לא יחזור

גמרא: אמר ליה **רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:** טעמא דלא שויתיה איהי שליח לקבלה - הא שויתיה איהי שליח לקבלה, רצה לחזור, לא יחזור - שמע מינה: "הולך" כ"זכי" דמי! **כלא!** לעולם אימא לך: "הולך" לאו כ"זכי" דמי, ו"התקבל גט לאשתי" איצטריכא ליה, דסלקא דעתך אמינא: הואיל ובעל לאו בר שויה שליח לקבלה הוא, אף על גב דמטא גיטא לידה, לא להוי גיטא - קמשמע לן ד"התקבל והולך" קאמר

תנן: האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי" - אם רצה לחזור, לא יחזור - מאי? לאו, לא שנא אקבלה, לא שנא אהולכה? **כלא! אקבלה!**

{תא שמע: לפיכך, אם אמר לו הבעל: "אי איפשי שתקבל לה, אלא הולך ותן לה" - אם רצה לחזור, יחזור - טעמא דאמר "אי איפשי" - הא לא אמר "אי איפשי", אם רצה לחזור, לא יחזור - שמע מינה: "הולך" כ"זכי" דמי! **כדילמא ב"הילך"!**

פשיטא - איש הוי שליח להולכה, שכן בעל מוליד גט לאשתו, ואשה הויא שליח לקבלה, שכן אשה מקבלת גיטה מיד בעלה - איש לקבלה והאשה להולכה, מאי?

{תא שמע: האומר: "התקבל גט זה לאשתי", או "הולך גט זה לאשתי", אם רצה לחזור, יחזור. האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי" - אם רצה לחזור, לא יחזור - מאי? לאו בחד שליח, ושמע מינה: כשר לקבלה, כשר להולכה! **כלא! בשני שלוחין!**

אתא שמע: לפיכך, אם אמר לו הבעל: "אי איפשי שתקבל לה, אלא הולך ותן לה" - אם רצה לחזור, יחזור - והא הכא, דחד שליח הוא, ושמע מינה: כשר לקבלה, כשר להולכה!

פשוט מינה: איש הוי שליח לקבלה, שכן אב מקבל גט לבתו קטנה - אשה להולכה תיבעי לך - מאי?

אמר **רב מרי:** תא שמע: אף הנשים שאין נאמנות לומר "מת בעלה", נאמנות להביא את גיטה - והתם הולכה היא!

מחברת גיטין - ו

<<אמר **רב אשי**: מסיפא נמי שמע מינה, דקתני סיפא: האשה עצמה מביאה את גיטה, ובלבד שהיא צריכה לומר "בפני נכתב ובפני נחתם", ואוקימנא בהולכה - שמע מינה!

איתמר: "הבא לי גיטי", ו"אשתך אמרה: "התקבל לי גיטי", והוא אמר: "הילך כמה שאמרה" - אמר **רב נחמן** אמר **רבה בר אבוב** אמר **רב**: אפילו הגיע גט לידה, אינה מגורשת - שמע מינה: אדיבורא דידיה קא סמיד! דאי אדיבורא דידיה קא סמיד, מכי מטי גיטא לידה, מיהא, תיגרש!

<אמר **רב אשי**: הכי השתא, (סגא) בשלמא אי איתמר איפכא: "התקבל לי גיטי", ו"אשתך אמרה: "הבא לי גיטי", והוא אמר: "הילך כמה שאמרה", ואמר **ר' נחמן** אמר **רבה בר אבוב** אמר **רב**: כיון שהגיע גט לידו, מגורשת - אלמא אדיבורא דידיה הוא דקא סמיד; אי נמי לידה, אדיבורא דידיה קא סמיד ~אלא הכא, משום דעקריה שליח לשליחותיה לגמרי הוא, דאמר: "שליח לקבלה הוינא - להולכה לא הוינא"

{אמר **ר' הונא בר חייא**: תא שמע: האומר: "התקבל גט זה לאשתי", או "הולך גט זה לאשתי", רצה לחזור, יחזור - טעמא דרצה - הא לא רצה, הוי גט! ~ואמאי? הא בעל לאו בר שויא שליח לקבלה הוא! אלא אמרינן: כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר: תיגרש כל היכי דמגרשה! ~הכא נמי, כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר: תיגרש כל היכי דמגרשה! אהכי השתא, התם, אדם יודע שאין שליחות לקבלה, וגמר ונתן לשם הולכה - הכא טעי!

{אמר **רבא**: תא שמע: קטנה שאמרה: "התקבל לי גיטי", אינו גט עד שיגיע גט לידה - כי מטי גיטא לידה, מיהא, מגרשה! ואמאי? והא לאו שליח להולכה שוייה! אלא אמרינן: כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר: תיגרש כל היכי דמגרשה - הכא נמי, כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר: תיגרש כל היכי דמגרשה אהכי השתא, התם, אדם יודע שאין שליחות לקטן, וגמר ונתן לה לשום הולכה דידיה - הכא טעי!

{תא שמע: "הבא לי גיטי", ו"אשתך אמרה: "התקבל לי גיטי"; "התקבל לי גיטי", ו"אשתך אמרה: "הבא לי גיטי", והוא אמר: "הולך ותן לה", "זכי לה", "והתקבל לה" - רצה לחזור, יחזור. משהגיע גט לידה, מגורשת ~מאי? לאו קבלה אקבלה והולכה אהולכה? כלא! קבלה אהולכה, והולכה אקבלה! {אי קבלה אהולכה, מכי מטי גיטא לידיה?! - לאלתר ליהוי גיטא! - שמעת מינה: דאדיבורא דידיה קא סמיד! אהכי השתא, התם קאמר ליה: "הילך כמה שאמרה" - הכא, מי קאמר ליה "הילך כמה

שאמרה"?!?

תנו רבנן: "התקבל לי גיטי", ו"אשתך אמרה: "התקבל לי גיטי",
והוא אומר: "הולך ותן לה", "זכי לה", ו"התקבל לה" - רצה
לחזור, לא יחזור. **ר' נתן** אומר: "הולך ותן לה", רצה לחזור,
יחזור; "זכי לה", ו"התקבל לה" - רצה לחזור, לא יחזור. **רבי**
אומר: בכולן, אם רצה לחזור, לא יחזור. אבל אם אמר לו: "אי
איפשי שתקבל לה, אלא הולך ותן לה" - רצה לחזור, יחזור
{**רבי** היינו תנא קמא! <איבעית, אימא: "אי איפשי" אתא
לאשמועינן! <ואיבעית, אימא: הא קא משמע לן: מאן תנא
קמא? רבי!

איבעיא להו: "הילך" לר' נתן, כ"זכי" דמי או לאו כ"זכי" דמי?
{תא שמע: האומר: "התקבל גט זה לאשתי", או "הולך גט זה
לאשתי", רצה לחזור, יחזור. האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי",
רצה לחזור, לא יחזור - (**סג,ב**) ~מאי? לאו ב"הילך", ור' נתן?
כלא! ב"הולך", ורבי!

{תא שמע: לפיכך, אם אמר לו הבעל: "אי אפשי שתקבל לה,
אלא הולך ותן לה!", רצה לחזור, יחזור - טעמא דאמר "אי
אפשי" - הא לא אמר "אי אפשי", רצה לחזור, לא יחזור!
^ מאי? לאו ב"הילך", ור' נתן? כלא! ב"הולך", ורבי!

תא שמע: "הולך גט זה לאשתי" - רצה לחזור, יחזור; "הילך
גט זה לאשתי" - רצה לחזור, לא יחזור - מאן שמעת ליה
דאמר ב"הולך", רצה לחזור, יחזור? ר' נתן! וקאמר ב"הילך":
רצה לחזור, לא יחזור! - שמע מינה: "הילך" כ"זכי" דמי! - שמע
מינה!

אתמר: "התקבל לי גיטי", ו"אשתך אמרה: "התקבל לי גיטי",
והוא אומר: "הולך ותן לה", אמר **ר' אבא** אמר **רב הונא** אמר
רב: נעשה שלוחו ושלוחה, וחולצת {למימרא דמספקא ליה לרב
אי "הולך" כ"זכי" דמי, אי לאו כ"זכי" דמי?! והא אתמר: "הולך
מנה לפלוני, שאני חייב לו" - אמר **רב**: חייב באחריותו, ואם
בא לחזור, אינו חוזר?! אהתם, ספק ממונא לקולא - הכא, ספק
איסורא לחומרא!

אמר **רב**: אין האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח
בעלה. ור' חנינא אמר: אשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד
שליח בעלה; מאי טעמא דרב? <איבעית, אימא: משום בזיון

דבעל! <<איבעית, אימא: משום חצרה הבא לאחר מיכן! גמאי
בינייהו? >>איכא בינייהו דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא!
ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו. אזל שליחא אשכחה כי
יתבה וקא לישא. אמר לה: "הילך גיטך!" אמרה ליה: "ליהוי
בידך!" אמר **רב נחמן**: אם איתא לדרבי חנינא, עבדי בה
עובדא! אמר ליה **רבא**: וואם איתא לדר' חנינא, עבדת בה
עובדא?! הא לא חזרה שליחות אצל הבעל! שלחיה לקמיה דר'
אמי. שלח להו: לא חזרה שליחות אצל הבעל! ור' **חייא בר אבא**
אמר: נתיישב בדבר. הדור שלחיה קמיה דר' **חייא בר אבא**.
אמר: כל הני שלחו לה ואזלי?! - כי היכי דמספקא להו
לדידהו, הכי נמי, מספקא לן לדידן! הוי דבר שבערוה, ודבר
שבערוה חולצת!

הוה עובדא, ואצרכה **רב יצחק בר שמואל בר מרתא** גט וחליצה
ותרתי?! >>אגט מחיים, וחליצה לאחר מיתה!

ההיא דהו קרו לה "נפאתה". אזול סהדי כתוב "תפאתה". אמר
רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה ד**רב**: עשו עדים
שליחותן! {מתקיף לה **רבה**: מי קאמר להו "כתובו חספא והבו
לה"?! - אלא אמר **רבה**: ודאי, אי כתוב סהדי גיטא מעליא
ואבד, עשו עדים שליחותן! {מתקיף לה **רב נחמן**: מי קאמר להו
"כתבו ואנחיה בכיסיכו"?! - אלא אמר **רב נחמן**: כותבין
ונותנין, אפילו מאה פעמים!

גבעא מיניה **רבא מרב נחמן**: "כתבו ותנו לשליח" מהו? סלוקי
סליק להו? או דילמא לטירחא דידהו חייש?
גאמר ליה **רבינא לרב אשי**: "ויוליך לה" מהו? - תיקו!

רבן שמעון בן גמליאל אומר: אף האומרת: "טול לי גיטי" - אם
רצה לחזור, לא יחזור -- תנו רבנן: "טול לי", ו"שא לי", ו"יהא
לי בידך", כולן לשון קבלה הן

משנה: האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי", צריכה שתי כיתי
עדים - שנים שאומרים: "בפנינו אמרה", ושנים שאומרים:
"בפנינו קבל וקרע", אפילו הן הראשונים והן האחרונים, (**סד**,
א) או אחד מן הראשונים, ואחד מן האחרונים, ואחד מצטרף
עמהן

גמרא: איתמר: בעל אומר: "לפקדון", ושליש אומר: "לגירושין",

מי נאמן? **רב הונא** אמר: בעל נאמן, **אורב חסדא** אמר: שלישי נאמן - **רב הונא** אמר: בעל נאמן - דאם איתא דלגירושין יהביה ניהליה, לדידה הוה יהיב לה ניהלה! **ורב חסדא** אמר: שלישי נאמן - דהא הימניה!

{מתלב ר' **אבא**: הודאת בעל דין כמאה עדים דמי, ושלישי נאמן משניהם - כיצד? זה אומר כך וזה אומר כך, שלישי נאמן! אשאי ממון, דאיתיהיב למחילה! זוהא תניא: וכן לגיטין?! אגיטי ממון! זוהתניא: וכן לשטרות?! כמידי גבי הדדי תניא!}

{תנן: האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי", צריכה שתי כיתי עדים - שנים שיאמרו "בפנינו אמרה", ושנים שיאמרו "בפנינו קבל וקרע" ~ ואמאי?! ליהמניה לשליש! כמי קא נפיק גיטא מתותי ידיה דליהמניה?! {תנינח "אמרה" - "קיבל" למה לי?! אמר **רבא**: הא מני? ר' אלעזר היא, דאמר עדי מסירה כרתי!}

{קרע, למה לי?! אמר **רב יהודה** אמר **רב**: בשעת הגזירה! שנו!

אמר **רבה**: ומודה רב הונא דאי אמרה איהי: "לדידי אמר לי שלישי דלגירושין יהביה ניהליה", מהימנא! {מי איכא מידי דשליש גופיה לא מהימן, ואיהי מהימנא?! | אלא אי אמרה: "קמאי דידי לגרושין יהביה ניהליה" מהימנא, מיגו דאי בעיא, אמרה: "לדידה יהביה ניהליה בעל"

בעל אמר לגירושין, ושליש אומר לגירושין, והיא אומרת: "נתן לי ואבד" - אמר **רבי יוחנן**: הוה דבר שבערוה, ואין דבר שבערוה פחות משנים {ואמאי?! וליהימניה לשליש?! כמי קא נפיק גיטא מתותי ידיה, דלהימניה?! {ולהימניה לבעל?! דאמר **רב חייא בר אבין** אמר ר' **יוחנן**: בעל שאמר "גירשתי את אשתי" נאמן! כמי קאמר "גירשתי"?! {ולימא: חזקה: שליח עושה שליחותו?! דאמר **רבי יצחק**: האומר לשלוחו: "צא וקדש לי אשה" סתם, ומת שלוחו, אסור בכל הנשים שבעולם - חזקה: שליח עושה שליחותו! (**סד,ב**) אהני מילי לחומרא, אבל לקולא, לא! {וליהמנה לדידה, מדרב המנונא, דאמר **רב המנונא**: האשה שאמרה לבעלה: "גירשתני", נאמנת - חזקה: אין האשה מעיזה פניה בפני בעלה! אהני מילי היכא דליכא דקא מסייע לה, אבל היכא דמסייע לה, מעיזה ומעיזה!

משנה: נערה המאורסה, היא ואביה מקבלין את גיטה. אמר **רבי יהודה**: אין שתי ידיים זוכות כאחת! אלא אביה מקבל את גיטה בלבד. וכל שאינה יכולה לשמור את גיטה, אינה יכולה להתגרש

גמרא: גבמאי קמיפלגי? ארבנן סברי ידא יתירתא זכי לה רחמנא, ורבי יהודה סבר במקום אביה, יד דילה לאו כלום היא!

וכל שאינה יכולה לשמור את גיטה, אינה יכולה להתגרש -- תנו רבנן: קטנה היודעת לשמור את גיטה מתגרשת, ושאינה יודעת לשמור את גיטה אינה מתגרשת. ואיזו היא קטנה יודעת לשמור את גיטה? כל שמשמרת גיטה ודבר אחר!

גבמאי קאמר? אומר ר' יוחנן: הכי קאמר: כל שמשמרת דבר אחר מחמת גיטה! {מתקיף לה רב הונא בר מנח: הא שוטה בעלמא היא! | אלא אמר רב הונא בר מנח משמיה דרב אחא בריה דרב איקא: כל שמבחנת בין גיטה לדבר אחר!

אמר רב יהודה אמר רב²: צרור וזורקו, אגוז ונוטלו - זוכה לעצמו, ואין זוכה לאחרים; חפץ ומחזירו לאחר שעה, זוכה בין לעצמו ובין לאחרים. כי אמריתה קמיה דשמואל, אמר לי: דא ודא אחת היא! גבמאי "דא ודא אחת היא"? אמר רב חסדא: אחד זה ואחד זה, זוכה לעצמו ואין זוכה לאחרים!

{מתלב רב חנינא וורדאן: כיצד משתתפין במבוי? מניח את החבית, ואומר: "הרי זו לכל בני המבוי!", ומזכה להם על ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ~האי שפחה, היכי דמי? אי דאתיא שתי שערות, מאי בעיא גביה?! אלא לאו דלא אתיא שתי שערות, וקתני "זוכה לאחרים"! אשאני שיתופי מבואות, דרבנן! #אמר רב חסדא: אישתיק וורדאן?! - מאי הוה ליה למימר? כל דתקון רבנן, (סה,א) כעין דאורייתא תקון! %ואידך: כי אמרינן כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון, במילתא דאית לה עיקר מן התורה - אבל מילתא דלית לה עיקר מן התורה, לא!

{מתלב רב אויא: מערימין על מעשר שני - גכיצד? אומר אדם לבנו ובתו הגדולים, לעבדו ושפחתו העברים: "הא לכם מעות הללו ופדו בהן מעשר שני זה" ואוכלו בלא חומש³ ~האי שפחה, היכי דמי? אי דאתיא שתי שערות, מאי בעיא גביה?! אלא לאו דלא אתיא שתי שערות! אהכא במאי עסקינן? במעשר בזמן הזה, דרבנן! {ואמה העבריה, בזמן הזה מי איכא?! והתניא: אין עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג! | אלא בעציץ שאינו נקוב, דרבנן!

אמר רבא: שלש מדות בקטן: צרור וזורקו, אגוז ונוטלו - זוכה לעצמו ואין זוכה לאחרים. וכנגדן בקטנה, מתקדשת למיאון;

2 כך בכ"י, אבל לפננו "רבי אסי", ולא נראה שרב יהודה יומר בשם רבי אסי
3 יש שלא גורסים תיבות אלו

מחברת גיטין - ו

הפעוטות, מקחן מקח, וממכרן ממכר במטלטלין. וכנגדן בקטנה, מתגרשת בקידושי אביה; הגיעו לעונת נדרים, נדריה נדר, והקדשן הקדש. וכנגדן בקטנה, חולצת, ולמכור בנכסי אביו - עד שיהא בן עשרים

משנה: קטנה שאמרה: "התקבל לי גיטי", אינו גט עד שיגיע גט לידה. לפיכך אם רצה הבעל לחזור, יחזור. שאין קטן עושה שליח. ואם אמר לו אביה: "צא והתקבל לבתי גיטה", אם רצה לחזור, לא יחזור

האומר: "תן גט זה לאשתי במקום פלוני", ונתנו לה במקום אחר - פסול; "הרי היא במקום פלוני", ונתנו לה במקום אחר - כשר. האשה שאמרה: "התקבל לי גיטי במקום פלוני", וקיבלו לה במקום אחר - פסול. ר' אלעזר מכשיר; "הבא לי גיטי במקום פלוני", והביאו לה ממקום אחר - כשר

גמרא: גורבי אלעזר, מאי שנא רישא, דלא פליג, ומאי שנא סיפא, דפליג? איהו, דמדעתיה מגרש, קפיד - איהי, דבעל כרחה מתגרשת, מראה מקום היא לו!

משנה: "הבא לי גיטי" - אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה; "התקבל לי גיטי" - אסורה לאכול בתרומה מיד; "התקבל לי גיטי במקום פלוני" - אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לאותו מקום. ר' אלעזר אוסר מיד

גמרא: וגיטא מיהא הוי?! והאמרת רישא: לא הוי גיטא! כלא! צריכא דאמרה ליה: "התקבל לי גיטא במתא מחסיא, וזימנין דמשכחת ליה בבבל", והכי קאמרה ליה: "משקל, כל היכא דמשכחת ליה, שקליה מיניה! - (סה, ב) גיטא לא הוי עד דמטית למתא מחסיא!"

ורבי אלעזר אוסר מיד -- {פשיטא! דהא מראה מקום היא לו! כלא! צריכא דאמרה ליה: "זיל למזרח, דאיתיה במזרח!", וקא אזל למערב - מהו דתימא? במערב, הא ליתיה! - קמשמע לך: דילמא בהדי דקאזיל, מיגס גאיס ביה, ויהב ליה גיטא

{האומר לשלוחו: "ערב לי בתמרים", ועירב לו בגרוגרות; "בגרוגרות" ועירב לו בתמרים - תני חדא: עירובו עירוב, ותניא אידך: אין עירובו עירוב אומר רבה: לא קשיא - הא רבנן, הא רבי אלעזר - הא רבנן, דאמרי: קפידא! הא רבי אלעזר, דאמר:

4 במשניות גורסים: ר' אלעזר, וכן במשנה הבאה

מראה מקום היא לו!

<<אורב יוסף אמר: הא והא רבנן - כאן בשלו, כאן בשל חבירו!
{אמר ליה אביי: ואלא הא דתניא: האומר לשלוחו: "ערב לי
במגדל" ועירב לו בשובך; "בשובך" ועירב לו במגדל - דתניא
חדא עירובו עירוב, ותניא אידך אין עירובו עירוב - התם, מאי
שלו ושל חבירו איכא?! >התם נמי, איכא פירי דמגדל ופירי
דשובך!

משנה: האומר: "כתבו גט ותנו לאשתי", "גרשוה", "כתבו איגרת
ותנו לה" - הרי אלו יכתבו ויתנו; "פטרונה", "פרנסוה", "עשו לה
כנימוס", "עשו לה כראוי" - לא אמר כלום

גמרא: תנו רבנן: "שלחוה", "שבקוה", "תרכוה" - הרי אלו
יכתבו ויתנו; "פטרונה", "פרנסוה", "עשו לה כנימוס", "עשו לה
כראוי" - לא אמר כלום

תניא: **רבי נתן** אומר: "פטרונה" - דבריו קיימין; "פיטרונה" - לא
אמר כלום!

אמר **רבא:** רבי נתן, דבבלאה הוא, ודייק בין "פיטרונה"
ל"פטרונה" - תנא דידן, דבר ארץ ישראל הוא, לא דייק
>איבעיא להו: "הוציאוה" - מהו? "עזבוה" - מהו? "התירוה" -
מהו? "הניחוה" - מהו? "הועילו לה" - מהו? "עשו לה כדת" -
מהו? <פשוט מיהא חדא, דתניא: "עשו לה כדת", "עשו לה
כנימוס", "עשו לה כראוי" - לא אמר כלום!

משנה: בראשונה היו אומרים: היוצא בקולר ואמר: "כתבו גט
לאשתי!" - הרי אלו יכתבו ויתנו. חזרו לומר: אף המפרש
והיוצא בשיירא. **רבי שמעון שזורי** אומר: אף המסוכן

גמרא: גניבא יוצא בקולר הוה. כי הוה קא נפיק, אמר: "הבו
ארבע מאה זוזי לרבי אבינא, מחמרא דנהר פניא!" אמר **רבי**
זירא: (סו, א) דרא רבי אבינא לסילתיה, ואזל לגבי דרב הונא
רביה! דאמר **רב הונא:** גיטו כמתנתו - מה מתנתו? אם עמד,
חוזר - אף גיטו, אם עמד, חוזר! ומה גיטו, אף על גב דלא
פריש, כיון דאמר "כתבו", אף על גב דלא אמר "תנו" - אף
מתנתו, כיון דאמר "תנו", אף על גב דלא קנו מיניה!

{מתקיף לה **רבי אבא:** אי, מה מתנה, ישנה לאחר מיתה - אף
גט, ישנו לאחר מיתה?! >הכי השתא, בשלמא מתנה, איתה
לאחר מיתה - אלא גט לאחר מיתה, מי איכא?!

|אלא רבי אבא, הכי קא קשיא ליה: "מתנת שכיב מרע
במקצת" היא, ו"מתנת שכיב מרע במקצת" בעיא קנין! - מכלל
דרב הונא סבר לא בעיא קנין, והא קיימא לן דבעיא קנין?!
אשאני הכא, דמצוה מחמת מיתה הוא! - מכלל דר' אבא סבר:
מצוה מחמת מיתה בעיא קנין?! והא קיימא לן דלא בעי קנין!
|אלא רבי אבא, הכי קא קשיא ליה: "חמרא" לא קאמר; "דמי
חמרא" לא קאמר - "מחמרא" קאמר! ואידך: "מחמרא" -
כדי לייפות את כחו! אשלחו מתם: "מחמרא" - כדי לייפות את
כחו!

משנה: מי שהיה מושלך לבור, ואמר: "כל השומע את קולו,
יכתוב גט לאשתו" - הרי אלו יכתבו ויתנו

גמרא: {וליחוש שמא שד הוא?! אמר ר' יהודה: כשראו לו
דמות אדם!} אינהו נמי אידמווי אידמו! <דחזו ליה בבואה!
{אינהו נמי אית להו בבואה! <דחזו ליה בבואה דבבואה!
{ודלמא אינהו נמי אית להו?! אמר ר' חנינא: לימדני יונתן
בני: בבואה אית להו - בבואה דבבואה לית להו!} ודלמא צרה
היא?! <אתנא דבי רבי ישמעאל: בשעת הסכנה כותבין ונותנין,
אף על פי שאין מכירין!

משנה: הבריא שאמר: "כתבו גט לאשתי!" - רצה לשחק בה!
מעשה בבריא אחד, שאמר: "כתבו גט לאשתי!" ועלה לראש
הגג ונפל ומת. אמר רבן שמעון בן גמליאל: אם מעצמו נפל,
הרי זה גט, אם הרוח דחתו, אינו גט

גמרא: {מעשה לסתור?!} אסורי מיחסרא, והכי קתני: אם
הוכיח סופו על תחילתו, הרי זה גט. ומעשה נמי בבריא, שאמר:
"כתבו גט לאשתי!" ועלה לראש הגג ונפל ומת. ואמר רבן
שמעון בן גמליאל: אם מעצמו נפל, הרי זה גט, אם הרוח
דחתו, אינו גט

ההוא גברא דעל לבי כנישתא. אשכח מקרי ינוקא ובריה
דיתבי, ויתבי איניש אחרינא גבייהו. אמר להו: בי תרי מינייכו
נכתבו גיטא לדביתהו! לסוף, שכיב מקרי ינוקא - מי משו
אינשי ברא שליחא במקום אבא או לא? <רב נחמן אמר: לא
משווי אינשי ברא שליחא במקום אבא! <<אמר רבא: היילכתא: משו
אינשי ברא שליחא במקום אבא! <<אמר רבא: היילכתא: משו
אינשי ברא שליחא במקום אבא!

משנה: אמר לשנים: "תנו גט לאשתי!", (סו,ב) או לשלשה: "כתבו גט ותנו לאשתי!", הרי אלו יכתבו ויתנו. אמר לשלשה: "תנו גט לאשתי!", הרי אלו יאמרו לאחרים ויכתבו, מפני שעשאן בית דין, דברי ר' מאיר. וזו הלכה העלה רבי חנינא איש אונן מבית האסורין: מקובל אני באומר לשלשה: "תנו גט לאשתי!" שיאמרו לאחרים ויכתבו, מפני שעשאן בין דין. אמר רבי יוסי: נומינו לשליח: אף אנו מקובלין, שאפילו אמר לבית דין הגדול שבירושלים: "תנו גט לאשתי!" שילמדו ויכתבו ויתנו. אמר לעשרה: "כתבו ותנו גט לאשתי!", אחד כותב, ושנים חותמין; "כולכם כתובו!", אחד כותב וכולם חותמין - לפיכך אם מת אחד מהן, הרי זה גט בטל

גמרא: אמר ר' ירמיה בר אבא: שלחו ליה מבי רב לשמואל: ילמדנו רבינו: אמר לשנים: "כתבו ותנו גט לאשתי!", ואמרו לסופר וכתב, וחתמו הן, מהו? אשלח להו: תצא, והדבר צריך תלמוד! גמאי "הדבר צריך תלמוד"? אילימא משום דהוה להו מילי, ומספקא ליה: גמילי, אי מימסרן לשליח, אי לא מימסרן לשליח? - והאמר שמואל אמר רבי: הלכה כר' יוסי, דאמר: מילי לא מימסרן לשליח! - אלא לשמואל, הא קא מיבעיא ליה: האי "כתובו", אי כתב ידן, אי כתב הגט?

{ותיפשוט ליה ממתניתין: אמר לשנים: "תנו גט לאשתי!" או לשלשה: "כתבו גט ותנו לאשתי!", הרי אלו יכתבו ויתנו!?! אהיא גופא קא מיבעיא ליה: "כתובו" כתב ידן הוא, או כתב הגט הוא? {פשיטא דכתב הגט הוא, דקתני סיפא: אמר רבי יוסי: נומינו לשליח: אף אנו מקובלין, שאפילו אמר לבית דין הגדול שבירושלים: "תנו גט לאשתי!" שילמדו ויכתבו ויתנו לה - אי אמרת בשלמא, כתב הגט הוא - שפיר! אלא אי אמרת כתב ידן הוא, מי איכא בי דינא דלא ידעי מחתם חתימת ידיהו?! אאיך! איכא בי דינא חדתא!

{ואי סבירא לן דהאי "כתובו" כתב ידן הוא - הא כתב הגט כשר?! - והאמר שמואל אמר רבי: הלכה כר' יוסי, דאמר: מילי לא מימסרן לשליח! אמרי: אי סבירי לן ד"כתובו" כתב ידן הוא, כתב הגט נעשה כאומר "אמרו", ומודה ר' יוסי באומר "אמרו"! {ומי מודה ר' יוסי באומר "אמרו"?! והתנן: כתב סופר ועד, כשר - ואמר ר' ירמיה: "תתם סופר" שנינו! - ואמר רב **חסדא:** מתניתין מני? ר' יוסי היא, דאמר: מילי לא מימסרן לשליח - ואי סלקא דעתך מודה רבי יוסי באומר "אמרו", נפיק מינה חורבה, דזימנין דאמר להו לשנים: (סז,א) "אמרו לסופר ויכתוב, ולפלוני ופלוני ויחתמו", ומשום כיסופא דסופר, חיישי ומחתמי חד מהנך סהדי וסופר בהדיהו, ובעל לא אמר הכי?! כיון דאמר מר: "כשר, ולא תעשה כן בישראל", לא שכיח

וְלִיחוּשׁ דִּילְמָא אָמַר לְהוּ לְבֵי תְרִי: "אָמְרוּ לְסוֹפֵר וּיְכַתּוּב, וְאַתֶּם חֲתוּמוֹ", וְאִזְלֵי הֵנַךְ מְשׁוּם כִּי־סוֹפֵא דְסוֹפֵר, וּמַחֲתָמִי לִיה לְסוֹפֵר בְּהַדִּי חַד מִיְנִייהוּ, וּבַעַל לֹא אָמַר הַכִּי?! אָמְרִי: הָא נְמִי "כֶּשֶׁר, וְלֹא תַעֲשֶׂה" הוּא! הַנִּיחָא לְמֵאן דְאָמַר "כֶּשֶׁר, וְלֹא תַעֲשֶׂה", אֲלֵא לְמֵאן דְאָמַר "כֶּשֶׁר וְתַעֲשֶׂה", מֵאִי אִיכָא לְמִימַר?! | אֲלֵא רַבִּי יוֹסִי תִרְתִּי אָמַר, וְשִׁמוּאֵל סָבַר לֵה כּוֹוֹתִיה בַּחֲדָא, וּפְלִיג עֲלֵיה בַּחֲדָא!

גּוֹפֵא: אָמַר **שִׁמוּאֵל** אָמַר **רַבִּי**: הֲלָכָה כְּרַבִּי יוֹסִי, דְאָמַר מִלִּי לֹא מִימְסָרָן לְשִׁלְיָתָא. אָמַר לְפָנָיו **ר' שמעון ברבי**: הֲמֵאֲחָר שֶׁר' מֵאִיר וְחִנִּינָא אִישׁ אוֹנוּ חוֹלְקִין עַל רַבִּי יוֹסִי, מַה רָאָה רַבִּי לומר הֲלָכָה כְּר' יוֹסִי?! אָמַר לוֹ: שְׁתוּק בְּנִי! שְׁתוּק! - לֹא רָאִיתָ אֶת ר' יוֹסִי! אִילְמִלִּי רָאִיתוּ, נִמְוָקוּ עִמּוֹ!

דְתַנִּיא: **איסי בן יהודה** הִיָּה מוֹנֵה שְׁבַחָן שֶׁל חֲכָמִים: ר' מֵאִיר - חֲכָם וְסוֹפֵר; ר' יְהוּדָה - חֲכָם לְכַשִּׁירְצָה; ר' טְרַפּוֹן - גַּל שֶׁל אֲגוּזִין; ר' יִשְׁמַעֵאל - חֲנוּת מִיּוֹזְנָת; ר' עֲקִיבָא - אוֹצֵר בְּלוּם; ר' יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי - קוֹפֵת הַרוֹכְלִים; רַבִּי אֲלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה - קוֹפֵה שֶׁל בְּשָׂמִים; מִשְׁנֵת ר' אֲלֵעָזָר בֶּן יַעֲקֹב קָב וְנָקִי; ר' יוֹסִי - נִמְוָקוּ עִמּוֹ; רַבִּי שְׁמַעוֹן - טוֹחַן הַרְבֵּה וּמוֹצִיא קִימְעָא. תִּנְא: מִשְׁכַּח קִימְעָא, וּמַה שְׁמוֹצִיא, אִינוּ מוֹצִיא אֲלֵא סוֹבִין. וְכֵן אָמַר **ר' שמעון** לְתַלְמִידָיו: בְּנֵי! שְׁנוּ מִדּוֹתַי, שְׁמִדּוֹתַי תְּרוֹמוֹת מִתְּרוֹמוֹת מִידּוֹתַי שֶׁל ר' עֲקִיבָא!

גּוֹפֵא: אָמַר לְשָׁנִים: "אָמְרוּ לְסוֹפֵר וּיְכַתּוּב, וּלְפִלּוּנִי וּלְפִלוּנִי וּפְלוּנִי וּיְחַתְּמוּ" - אָמַר **רַב הוּנָא** אָמַר **רַב**: כֶּשֶׁר, וְלֹא תַעֲשֶׂה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל {אָמַר לִיה **עוֹלָא לְרַב נַחְמָן**, וְאָמְרִי לֵה: **רַב נַחְמָן לְעוֹלָא**: מֵאֲחָר דְכֶשֶׁר, אֲמַאי לֹא תַעֲשֶׂה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל?! אָמַר לִיה: חֵיִישִׁינָן שְׁמַא תְּשַׁכּוֹר עֲדִים! {וְאִי חֵיִישִׁינָן?! וְהִתְנִיא: עֲדִים הַחֲתוּמִין עַל שְׁדָה מִקַּח וְעַל גִּט אִשָּׁה, לֹא חֲשׂוּ חֲכָמִים לְדַבֵּר זֶה! כְּמַעֲשֶׂה לֹא עֲבָדִי - דְּבוּרָא קְאָמְרִי!

אָמַר לְשָׁנִים: "אָמְרוּ לְסוֹפֵר וּיְכַתּוּב, וְאַתֶּם חֲתוּמוֹ" - **רַב חֲסִדָא**: אָמַר כֶּשֶׁר, וְלֹא תַעֲשֶׂה. **רַבָּה בְּרַב חֲנָה** אָמַר: כֶּשֶׁר, וְתַעֲשֶׂה. **רַב נַחְמָן** אָמַר: כֶּשֶׁר, וְלֹא תַעֲשֶׂה. **רַב שֶׁשֶׁת** אָמַר: כֶּשֶׁר, וְתַעֲשֶׂה. **רַבָּה** אָמַר: כֶּשֶׁר, וְלֹא תַעֲשֶׂה. **רַב יוֹסֵף** אָמַר: כֶּשֶׁר, וְתַעֲשֶׂה. (**סז,ב**) וְאִיכָא דְאִפִּיךָ לְהוּ

אָמַר לְעֶשְׂרָה: "כְּתַבוּ וְתִנּוּ גִט לְאִשְׁתִּי", אַחַד כּוֹתֵב, וְשָׁנִים חוֹתְמִין; "כּוֹלְכֶם כְּתוּבוֹ", אַחַד כּוֹתֵב וְכוֹלֵם חוֹתְמִין - לְפִיכֶם אִם מֵת אַחַד מֵהֶן, הֲרִי זֶה גִט בְּטַל -- תִּנּוּ רַבְּנָן: אָמַר לְעֶשְׂרָה:

מחברת גיטין - ו

"כתבו גט ותנו לאשתי" - אחד כותב על ידי כולם; "כולכם כתובו" - אחד כותב במעמד כולם; "הוליכו גט לאשתי" - אחד מוליך על ידי כולם; "כולכם הוליכו" - אחד מוליך במעמד כולם

איבעיא להו: מנה אותן, מהו? **ארב הונא** אמר: מנה אינו כ"כולכם". **ר' יוחנן** משום **ר' אלעזר דמן רומה** אמר: מנה הרי הוא כ"כולכם". אמר **רב פפא**: ולא פליגי - הא דמנה כולהו, והא דמנה מקצתייהו. אמרי לה להאי גיסא, ואמרי לה להאי גיסא

אתקין **רב יהודה** בגיטא ד"כולכם": "כתובו, או כולכון, או כל חד וחד מינכון"; "חתומו, או כולכון, או כל תרי מינכון"; "אובילו, או כולכון, או כל חד וחד מינכון"

{אמר **רבא**: זימנין דגאיז ליה לדיבוריה, ואמר "כולכון" ולא אמר "כל חד מינכון", ואתי לאיפסולי! - אלא אמר **רבא**: "כתובו, כל חד מינכון"; "חתומו, כל תרי מינכון"; "אובילו, כל חד מינכון"